

Endreça

El Joan Triadú pedagog, pel seu caràcter menys mediàtic, ha quedat ocultat moltes vegades darrere el Triadú assagista. Però fou precisament per la seva qualitat de pedagog que l'Institut d'Estudis Catalans va elegir-lo, el 1979, com a membre numerari. En conseqüència, s'integrà a la seva Secció de Filosofia i Ciències Socials, de la qual ha estat un dels presidents més rellevants.

Succeïa així a Alexandre Galí i donava continuïtat a la preocupació pedagògica de l'Institut d'Estudis Catalans, mantinguda des dels seus anys fundacionals. No podia ser d'altra forma en una institució filla del Noucentisme, el qual feu de la pedagogia uns dels camins per edificar la Catalunya culta, avançada, cívica i europea que anhelava.

Aquesta publicació té per objectiu fer una primera aproximació a la tasca educativa de Joan Triadú. Aplega les aportacions que integraren la sessió acadèmica dedicada a examinar les seves contribucions als camps de la pedagogia, tant en l'àmbit formal com en el social. Aquesta sessió fou presidida per Joandomènec Ros, president de l'IEC; Josep González-Agàpito, president de la Secció de Filosofia i Ciències Socials, i Martí Teixidó, president de la Societat Catalana de Pedagogia de l'IEC.

L'Institut d'Estudis Catalans ha volgut així, en l'avinentesa del cinquè aniversari de la seva mort, retre homenatge a una de les figures destacades de la pedagogia catalana en aquell segle que Joan Triadú ha qualificat de *segle d'or*. Malgrat els intents de genocidi cultural del franquisme i els esperançats temps de la Generalitat restaurada plens d'avenços i de greus entrebancs. La pedagogia, a parer seu, ha estat un dels pilars d'aquest segle d'or, conjuntament amb la resistència al franquisme, la militància política o la literatura, que, entre altres factors, han expandit la consciència dels catalans.

Al costat de la seva obra educativa des de l'escola, la premsa o les entitats culturals i cíviques, albirem tot un esplet de camps que són objecte d'atenció i treball.

Trobem l'activista per al manteniment i expansió de la llengua i la cultura catalanes, el defensor de les llibertats i la democràcia enfront de la dictadura o l'unitarisme, l'autor d'antologies de poesia catalanes que esdevenen canòniques, l'erudit estudiós del seu mestre i amic Carles Riba, l'interessat per la cultura anglesa o per la clàssica grega.

Per aprofundir en la seva personalitat i en la seva obra, comptem amb l'acurada biografia escrita per Agustí Pons i titulada *Joan Triadú, l'impuls obstinat*. Un títol ben descriptiu del caràcter de la seva vida i la seva obra. També, amb la detallada necrologia que publicà Ricard Torrents a la revista *Estudis Romànics*. Així mateix, ens podem adreçar a les seves autobiogràfiques *Memòries d'un segle d'or*. Aquestes monografies ens mostren com Joan Triadú, amb les eines de la cultura i l'educació, assumí el repte de reconstruir el país i aixecar de bell nou una societat derrotada en una cruel guerra i sotmesa per la dictadura. I com, després amb l'autogovern, era més necessari que mai seguir treballant plegats en aquest sentit per assegurar el manteniment i la transmissió de la cultura catalana. Uns objectius que ha sabut transmetre a diverses generacions dels qui hem tingut la sort i el privilegi de conèixer-lo.

Com veurem a les pàgines que segueixen, Joan Triadú va ser mestre des de l'adolescència i en contextos sovint no pas fàcils ni senzills. Aquest apassionament per l'educació dels infants i joves fou l'eix central de la seva vida i la manera com li agradava de presentar-se.

JOSEP GONZÁLEZ-AGÀPITO
Membre de la Secció de Filosofia i Ciències Socials
i coordinador de la sessió acadèmica